

Pleegmoeder in Jeruzalem

Pleegmoeder in Jeruzalem

Een verhaal over Gods
wonderen

Marike Veldman

Near East Ministry, Voorthuizen

www.nemnieuws.nl

Boekverzorging: Studio Anton Sinke, www.antonsinke.nl

Illustratie omslag: beeld van de Oude Stad in Jeruzalem.
Onder: kinderen op weg naar een zomerkamp

Foto's binnenwerk: Marike Veldman en NEM

ISBN 978 90 75864 33 5
NUR 681

© 2014, Near East Ministry, Voorthuizen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

- 7 Voorwoord
- 9 Proloog
- 20 De open deur
- 31 De dochters uit het Noorden
- 42 Samira's verhaal
- 49 Een badkuip als slaappleats
- 55 Negen dagen zwanger
- 64 Verhuizen tijdens de Intifada
- 75 Niet zonder mijn dochters
- 86 Golfoorlog versus Psalm 91
- 95 Twee bijzondere nieuwelingen
- 104 Koninginnenbezoek
- 109 Met plezier naar school
- 115 Aan kinderen geen gebrek
- 121 Eeuwig zingende bossen voor Soraya
- 129 De El-Aqsa Intifada
- 137 Op een haartje na...
- 144 Verloren en gevonden
- 155 Een bruidsjurk van brokaat
- 167 Neven in onmin
- 179 Feesten in het Midden-Oosten
- 188 Pleegmoeder in Jeruzalem
- 198 Goodbye Old City, goodbye
- 210 Een rebel uit de Negev
- 220 Een lege box
- 231 Een keizerin als hekkensluis
- 245 Epiloog
- 247 Algemene informatie over de Near East Ministry

*Als mijn leven vruchteloos is,
maakt het niet uit wie mij prijst.
Is het wel vruchtbaar,
dan maakt het niet uit wie mij bekritiseert.*

John Bunyan

Voorwoord

'Marike? She's a saint!' Dat zei een grote Arabische man tegen mij toen wij spraken over zijn kinderjaren in de Oude Stad van Jeruzalem. Daar – bij Marike in de Spafford Clinic – gingen hij en zijn vriendjes vaak spelen na schooltijd. Nu is hij een christelijke leider. Ik vond het zo mooi van deze kant eens te horen over de bediening van Marike.

Zelf ontmoette ik Marike voor het eerst in 1989 tijdens mijn reis naar Israël. Met eigen ogen zag ik haar gezin op een doorde-weekse dag. Terwijl kinderen in en uitgingen, zich netjes aan mij voorstelden, vertelde zij over hun achtergrond en sprak over haar belangrijkste taak om voor de kinderen te bidden. Zo heb ik haar leren kennen: Marike, de *biddende* pleegmoeder in Israël. Natuurlijk, elke christen bidt en elke christen-moeder bidt voor haar kinderen. Maar bij Marike is dat meer dan gemiddeld. Zij lijkt op de weduwe in Lukas 18 die onvermoeibaar aanklopt bij de onrechtvaardige rechter; zo houdt zij niet op te bidden voor de kinderen haar eens toevertrouwd.

Het tweede dat Marike kenmerkt in haar pleegmoederschap is de trouw aan haar pleegkinderen, ongeacht de weg die ze gaan. Alle kinderen weten dat ze kunnen aankloppen bij Marike, wat ze ook gedaan hebben, waar ze nu ook wonen en welke keuzes ze ook gemaakt hebben. De meeste pleegkinderen hebben een moslim-achtergrond en kregen op school les uit de Koran. Maar thuis vertelde Marike van Jezus. In alle openheid. Zo had zij dat ook gecommuniceerd met de sociale dienst: de kinderen zijn welkom, ongeacht hun achtergrond, maar ik ben christen en in ons huis vertel ik van Jezus en bid tot de God van de Bijbel.

Tot slot heb ik Marike zien worstelen met het Israëliisch-Arabisch conflict. Niet dat zij uitgesproken politieke meningen ventileert.

Wel lijdt zij mee met haar kinderen die zo vaak te maken hebben met vooroordelen en discriminatie. Eén van haar kinderen studeerde in Nederland en durfde nauwelijks terug te gaan naar Israël uit angst weer zo vaak aangehouden te worden als een potentiële terrorist. Een ander pleegkind bezocht in haar tienerjaren een christelijke conferentie tijdens het Loofhutzenfeest. Want geloof in Israël als Gods volk had zij toch ook meegekregen van Marike. Verbaasd over het feit dat tijdens de conferentie geen enkele aandacht werd gegeven aan de Arabieren die toch ook in dit land wonen, schreef zij een scherpe brief aan de leiding. Die brief is nooit beantwoord...

Dank je wel Marike dat je zo je leven hebt gedeeld met velen! Je was en bent voor mij een voorbeeld en inspiratie. Dat dit boek bij velen hetzelfde zal uitwerken. Tot eer van onze God die wij dienen.

Gijs Lammerts van Bueren

Proloog

Het plan van God

‘Oma, oma, omaaaaa!’, klinkt het ongeduldig. Zo gaat het iedere ochtend. Vanochtend al om half vijf. In het schemerduister zie ik Sisi’s zwarte krullenbol boven de rand van het ledikantje uitsteken. Ze is al wakker en wil uit bed. Maar oma nog niet, en ik sis haar in het Arabisch toe dat ze nog een poosje moet gaan slapen. Ik hoor een doffe plof en gelaten probeert het energieke kind weer weg te doezelen.

Sisi woont alweer drie maanden bij me en in die tijd heeft ze een ware metamorfose ondergaan. Van het schuwe, zieke vogeltje is niets meer over. Ze heeft zich gaandeweg ontpopt als een luidruchtige, dominante peuter en haar geschetter is tot in de verste hoek van het huis te horen. Haar mondje staat geen moment stil. Ze weet zich zowel in het Arabisch als het Nederlands goed verstaanbaar te maken. Sisi blijkt een pientere dame die de dingen gauw door heeft. Je hoeft haar niets wijs te maken.

Een ijzeren wil heeft ze ook. Als haar iets niet zint, begint ze te loeien als een sirene. Ze laat haar vier ledematen onstuimig wapperen en houdt haar adem in tot ze paars ziet. Alles wat voor het grijpen ligt dient als projectiel. De vader van het kind kon dochterlief niet aan en ging ieder conflict uit de weg. Hij heeft haar straal verwend; madam kreeg in alles haar zin, zolang ze maar rustig bleef. Maar het geval wil dat ik ook een sterke wil heb. Het botst dus geregeld tussen ons. Ik ga de confrontatie met dit pleegkind niet uit de weg...

Ik kan de slaap niet meer vatten. Na een uur woelen en draaien besluit ik op te staan. Voorzichtig glijd ik mijn bed uit. Ik sluip naar de keuken en maak een grote mok koffie. Met een warme deken nestel ik mij op de bank. In gedachten verzonken staar ik naar buiten.

Aan de andere kant van het dal zie ik het gele schijnsel van de straatlantaarns. Daarachter worden de vage contouren van de Oude Stad al zichtbaar. De eerste stadsbus slingert zich langs de kronkelige weg. Jeruzalem is langzaam aan het ontwaken. Het Jeruzalem dat mij zo dierbaar is geworden. De stad waar ik al meer dan de helft van mijn leven woon. Hier is het lang geleden allemaal begonnen. Of toch niet? Was het ergens anders al begonnen, al veel eerder?

Ik volgde mijn opleiding tot verpleegkundige in een rooms-katholiek ziekenhuis in Groningen. Ik wist toen al dat ik naar het Midden-Oosten wilde; het liefst naar Libanon. Dat liep ik dagelijks te verkondigen aan mijn patiënten. Het gaf vaak stof tot interessante gesprekken.

Ik kende God al genoeg om te weten dat Hij een plan heeft voor iedereen. Daar was ik heilig van overtuigd. Ik geloofde zijn woord waar staat in Jeremia 29:11: 'Want ik weet, welke gedachten Ik over u koester, luidt het woord des Heren, gedachten van vrede en niet van onheil, om u een hoopvolle toekomst te geven.'

Als de patiënten vroegen wat ik dan wel in Libanon wilde gaan doen, vertelde ik dat ik een moeder wilde worden voor Arabische kinderen. Libanon was het Zwitserland van het Midden-Oosten, had ik mij laten vertellen. De groene bergen met besneeuwde toppen en trotse, hoge ceders maakte het land wel heel uniek. Dat was het land waar ik graag naartoe wilde.

Ik dacht het Midden-Oosten al een beetje te kennen, want ik had reeds een aantal maanden in Israël gewoond. Ik vond het een prachtig land en ik vond het indrukwekkend hoe de Joden hun staat hadden opgebouwd. Verder wist ik dat de Joden Gods uitverkoren volk waren en dat Hij grote plannen met hen had. Maar hier hield mijn kennis over en affiniteit met Israël op. Ik verlangde er echt niet naar om daar weer naartoe te gaan. Wat zou ik er moeten doen? Er woonden immers geen Arabieren, dacht ik in mijn onwetendheid. Mijn hart ging naar hen uit, met name naar de kinderen.

*In opleiding tot
verpleegkundige*

Inmiddels waren we wat verder in de tijd en was de burgeroorlog in alle hevigheid in Libanon uitgebroken. Tot mijn verdriet gingen in 1976 daardoor alle deuren van dit land dicht. Ik had geen enkele kans of mogelijkheid om daar naartoe te gaan. Wat nu? Ik had mijn opleiding bijna afgerond en daarna wilde ik vertrekken. Ik had nu geen idee hoe het verder moest. Ik kon geen ander land bedenken waar ik heen zou willen gaan. En dat hoefde ook niet, want God had het van tevoren al bedacht. Het hele plan lag al klaar, het enige wat ik moest doen was dit plan ontdekken. God is getrouw!

Op een avond zou ik een vriendin opzoeken. Ik ging met de trein en voor ik instapte gaf iemand mij een nieuwsbrief van een organisatie die mensen begeleidde en uitstuurde naar het Midden-Oosten. Er stond een interessant verslag in dat me raakte. Het ging over de Arabieren in Israël en men zocht werkers die zich onder deze bevolkingsgroep wilden inzetten. Ik las het in een adem uit. Het was alsof er in mijn binnenste een sleutel werd omgedraaid. Het klikte helemaal! Opeens wist ik het! God had een plan voor me met de Arabieren in Israël. Waarom had ik daar nooit eerder aan gedacht? Ik had nota bene in Israël gewoond, maar toen had ik nooit Arabieren ontmoet! En nu las ik zomaar een heel artikel over deze bevolkingsgroep. Dat was toch bijzonder!

Hierna ging het allemaal snel. Er was nog heel wat te regelen voor ik kon afreizen. Maar toen was het eindelijk zover. Met een kofferje van amper twintig kilo nam ik op Schiphol afscheid van dierbare vrienden die mij hadden weggebracht. De dag ervoor had ik mijn grote familie en andere goede vrienden al gedag gezegd. En daar ging ik, het ongewisse tegemoet. Echter met de zekerheid dat God mij zou leiden en naar mijn bestemming zou brengen.

Ik stelde mij voor om, zodra ik mij in Jeruzalem had gevestigd, te beginnen met de Arabische taalstudie. Gezien mijn roeping voor de Arabieren leek dit mij een goed plan.

Maar het pakte heel anders uit dan ik dacht. Op dat moment werden er helemaal geen cursussen of lessen Arabisch gegeven. Wel een studie aan een Hebreeuwse talenschool, een zogenaamde

Oelpan. De hoofdtal in Israël is Ivriet, het moderne Hebreeuws. Daarnaast wordt er door zo'n anderhalf miljoen inwoners Arabisch gesproken. Voor mij was de keuze toen snel gemaakt: ik ging Ivriet leren. Dat was achteraf gezien een heel goede beslissing. Ik kwam in een klas terecht die voor de helft uit Joodse immigranten bestond. De andere helft was een mengelmoes van buitenlanders en Arabieren.

Toen ik volgens mijzelf was uitgeleerd en al een behoorlijk mondje Ivriet sprak, besloot ik te gaan werken. Er was een tekort aan verplegend personeel en zo belandde ik op de Intensive Care Unit van het Hadassah ziekenhuis in Jeruzalem. Er lagen zowel Joodse als Arabische patiënten en het was hard werken. Het gebeurde wel eens dat ik acht uur achter elkaar op mijn benen stond. Er was vaak geen tijd voor een rustpauze. Ik hield van mijn werk, maar ergens wist ik dat dit maar tijdelijk was.

De gedachte om Arabisch te gaan leren liet me niet los. Ook werd mijn visie om een moeder voor Arabische kinderen te zijn, steeds sterker. De artsen met wie ik werkte vroegen naar mijn toekomstplannen. Dan antwoordde ik gekscherend dat ik een kindertehuis voor Arabische kinderen wilde opzetten. Ik zou ze leren om van het Joodse volk te houden, want op de afdeling was ik veel tweedracht tussen Jood en Arabier tegengekomen. Ze verdroegen elkaar, maar daar was dan ook alles mee gezegd. Een oude rabbi onderging een ingrijpende operatie en had een aantal zakken bloed gehad. Zodra hij bij zijn positieven kwam, vroeg hij de dienstdoende arts ernaar. Hij wilde weten van wie de zakken bloed waren die hij had gekregen. 'Oh,' zei de arts plagend, 'van een Arabier'. De arme man greep naar zijn hoofd en zonk onthutst achterover in de kussens. Er staat immers in Leviticus 17:11 geschreven: 'Want de ziel van het vlees is in het bloed'.

Het was ook omstreeks deze tijd dat ik een droom had. Eigenlijk weet ik tot op vandaag de dag niet precies wat het nou is geweest. Ik wandelde langs de stadsmuur in de richting van de Damascuspoort. Ik stond voor een stoplicht te wachten en zou daarna rechtdoor lopen. Toen hoorde ik duidelijk iemand zeggen: 'Ga de Da-

mascuspoort binnen en Ik zal je wijzen waar je moet werken.' Toen werd ik wakker. Het was een vreemde ervaring, maar tegelijkertijd ook weer niet. Ik kende wel mensen die ooit ook zo iets hadden meegemaakt. God spreekt door dromen of visioenen. In ieder geval, zo dacht ik, zou ik de poort binnen kunnen gaan en op een van de muurtjes gaan zitten wachten. Waarschijnlijk zou een Arabisch moedertje met een kindje op haar arm naar mij toekomen. Ze zou mij vragen om haar te helpen...

Op dat moment vermoedde ik niet hoe dicht ik bij de waarheid zat! Maar ik besloot af te wachten en er met niemand over te praten. Tot een paar dagen later mijn Zweedse vrienden met hun dochtertje van enkele maanden bij mij op bezoek kwamen. Het kind was die dag net ingeënt op een consultatiebureau binnen de Damascuspoort. Ik spitste mijn oren, want dit vond ik een interessante mededeling. Ik stelde nog wat vragen en bedacht dat dit wel eens de plaats zou kunnen zijn waar God mij wilde hebben. Maar dat moest dan wel bevestigd worden.

Nu wilde het geval dat er op mijn afdeling een Canadese christen werkte. We hadden al veel gesprekken gehad en gingen naar dezelfde gemeente in Jeruzalem. Ik wist dat ze veel bad voor de patiënten en collega's. Ze had een diepe relatie met God, dat merkte ik aan alles. Iedereen hield van haar en ze was een groot voorbeeld voor ons allen. Ze kwam naar me toe en vertelde dat God haar een visioen over mij had gegeven: 'Ik ging de Damascuspoort binnen en liep een heel lange, stenen trap op, die zich langs de stadsmuur omhoog slingerde. Aan het einde sloeg ik linksaf en liep verder naar boven. Daar stond een groot gebouw. Ik opende een deur en ging naar binnen.' Dat was alles wat ze zag. Ze vroeg God wat dit betekende, maar kreeg geen uitleg.

Maar ik wist wel wat dit betekende. Ik begon de puzzelstukjes in elkaar te leggen en had het antwoord. Ik was heel nieuwsgierig geworden en wilde op onderzoek uitgaan. Ik moest weten of dit Gods plan voor mij was. Nog dezelfde week gingen we het samen uitzoeken. We gingen door de Damascuspoort en zochten naar de stenen trap. Die moest links om de hoek zijn, want daar was de